

Ave emocije

Autor Administrator

Ave emocije...

Andrija Tunjiæ, Vjenac

(...)Tko dakle može odoljeti
emocijama kada nam ih serviraju umjesto hrane, umjesto plaæea, umjesto
dostojanstva, umjesto ponosa? Kad nam se sve spomenuto uskraæuje, a uskraæuje
se svakodnevno, onda su nam emocije jedino što je još ostalo. Ave emocije...

Euforija i depresija

roditeljice su emocija, za koje se misli da su manje vrijedne od razuma. Tako smo prošli tjedan svjedoèili nekolicini euforija i depresija. Prvo mjesto euforija pripalo je jednako inauguraciji predsjednika Sjedinjenih Država, Baracka Huseina Obame i pobjedama hrvatske rukometne reprezentacije na Svjetskom prvenstvu, a depresija problem granice sa Slovenijom i recesiji.

„Zapaljivosti“ emocija osobito je svjesna Vlast zato u emocijama vidi suparnika svojoj pragmatiènosti, osim ako ih sama ne potièe. Eto, naši se politièari zaklinju da Hrvatska ulazak u Europsku Uniju neæe kupovati hrvatskim teritorijem. Dobro je, ako bude tako. No obeæanja i zaklinjanja politièara malokad su donijela što dobra osim što su pobudila emocije, zbog kojih æe narod neko vrijeme zaboraviti što se ispod žita sprema. Kad je gotovo, veæ je kasno.

Emocijama poèinju ne samo slavlja i uspjesi nego i osvajaèki, agresivni ratovi. Toga se mnogi od nas sjeæaju kada je pripreman srpski ratni pohod na sve one koji su se i verbalno usprotivili velikosrpskim pretenzijama.

Zašto ovo spominjem? Pa zato što smo veæ dugo u ratu sa Slovenijom. Kao što rekoh sve prvo poèene emocijama. Ne daj bože da zagovaram rat, ne želim da tako i pomislite, samo sebe i vas pitam može li se taj problem riješiti bez emocija i na zadovoljstvo svih?

Sjetite se emocija: Zmage Jelinèièa, Joška Jorasa, Dimitrija Rupela, Boruta Pahora, osobito sada otkad je slovenski premijer. Posljednjih dana pridružili su im se slovenski partizanski borci i mnogi drugi koji traže ratnu odštetu iz Drugoga svjetskog rata. To je

kao da hrvatski kupci slovenskih proizvoda traže njihovu dobit, zar ne?

Da je dogorjelo do nokata

potvrđuju i napisu po nekim hrvatskim novinama u kojima su na stranu Slovenije stali i pojedini novinarski jugonostalgici koji pišu, doduše kao kroz šta, kako Savudrijska vala i nije hrvatski nego jugoslavenski teritorij. Tako piskaraju vjerojatno zbog emocija iz komunističkih vremena kada je bilo odiozno &tititi hrvatske nacionalne interese.

Iako je predsjednik Mesić

već nekoliko puta izjavio kako je problem granice sa Slovenijom problem Bruxellesa sve više mislim da je to rekao kako bi zadovoljio potrebu Hrvata za emocijama. Nije to problem Bruxellesa, nego našega straha da istini pogledamo u oči. A to nam opet ne daju emocije u koje su zaglibili naši političari koji nemaju nikakve nacionalne ni državne strategije, osim strategije guranja glave u pijesak.

S pijeskom su donedavna

nekako izlazili na kraj, ali sada, kada je od briselske administracije stigao befel da nam taj problem mogu riješiti mirovni posrednici Ahtisaari i Badinter, od emocija samo što ne prsnu. Od emocija i sam pozvizdim kad tako što eujem i pročitam, jer znam da je taj dvojac mirovnjaka od raspada Jugoslavije krojio kapu nekadašnjim jugoprostorima i da su njihova odijela uvijek pobuđivala emocije.

No sve to našto vlasti

kao da nije dosta. Jer, dok se narod veseli pobjedama naših rukometaca vlast, i državna i lokalna, u zavjetrini emocija priprema zamke. Lokalna skida zastavu države sudionice prvenstva jer se preko emocija želi iskupiti za sve što nije učinila, a državna priprema zakon kojim æe novinarima onemoguæiti tajne informacije, koje æe jasno biti dostupne samo onima koji vlast budu hvalili. Koji su bez osjeæaja za stvarnost koja na sve strane vrvi emocijama.

Tko dakle

može odoljeti emocijama kada nam ih serviraju umjesto hrane, umjesto plaæa, umjesto dostojanstva, umjesto ponosa? Kad nam se sve spomenuto uskraæuje, a uskraæuje se svakodnevno, onda su nam emocije jedino što je još ostalo. A ve emocije...